USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivany Kudrnové a soudců Mgr. Tomáše Hendrycha a Mgr. Tomáše Mičky ve věci výkonu rozhodnutí

oprávněného: **PS & JA INVESTMENT s.r.o.**, IČO 03804356
sídlem Vyšehradská 1349/2, 120 00 Praha 2
zastoupen advokátem Mgr., Mag.iur. Janem Toscherem
sídlem Jiráskova 3960/32, 586 01 Jihlava

proti
povinné: **Monika K.**,
sídlem xxx
zastoupená advokátem JUDr. Rostislavem Puklem
sídlem Karlova 252, 698 01 Veselí nad Moravou

za účasti
manžela: **Ivan Kmínek**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem JUDr. Rostislavem Puklem
sídlem Karlova 252, 698 01 Veselí nad Moravou

zřízením soudcovského zástavního práva na nemovitých věcech, pro částku 384 597 Kč s příslušenstvím a smluvní pokutu ve výši 1 741,60 Kč, o nařízení výkonu rozhodnutí

k odvolání povinné a manžela povinné proti usnesení Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 10. 4. 2024, č. j. 29 E 2/2024-22

takto:

I. Odvolání se **odmítá.**

II. Povinná je povinna zaplatit oprávněnému na náhradě nákladů odvolacího řízení částku **6 328,30 Kč,** do tří dnů od právní moci tohoto usnesení, k rukám jeho právního zástupce Mgr., Mag.iur. Jana Toschera.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením okresního soudu byl nařízen výkon rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva na nemovitostech povinné, k zajištění pohledávky oprávněného ve výši 384 597 Kč. Povinné bylo uloženo zaplatit oprávněnému na náhradě nákladů výkonu rozhodnutí částku 32 009,60 Kč.
2. Včasným odvoláním napadli toto rozhodnutí povinná a manžel povinné s tím, že smlouva o úvěru ze dne 5. 10. 2023 podepsaná mezi povinnou a oprávněným je absolutně neplatná, a tedy neexistuje, a to z důvodu rozporu smluvních ujednání s dobrými mravy a porušení povinnosti oprávněného s odbornou péčí zkoumat a posoudit úvěruschopnost povinné. V projednávané věci nemůže být notářský zápis se svolením k vykonatelnosti exekučním titulem, na základě kterého by bylo možno výkon rozhodnutí provést, neboť oprávněný nemá na hmotněprávní plnění z důvodu neplatnosti smlouvy o úvěru nárok. Notářský zápis tak nemůže být vykonatelným exekučním titulem. Jsou tedy

splněny podmínky pro zastavení výkonu rozhodnutí. Smlouva o úvěru byla ze strany oprávněného formálně koncipována jako smlouva o úvěru určeného pro podnikatelskou činnost povinné, kdy tato ovšem důrazně odmítá, že by oprávněného žádala o úvěr určený pro podnikatelské účely. Tento úvěr tak byl formálně jako podnikatelský úvěr poskytnut ze strany oprávněného zcela účelově a bez vědomí povinné, kdy s touto o podnikatelském účelu úvěru vůbec nejednal. Skutečným důvodem je úmysl společnosti vyhnout se do budoucna přezkumu smlouvy podle příslušných ustanovení zákona o spotřebitelském úvěru, který by znamenal okamžité zneplatnění této úvěrové smlouvy pro rozpor s ustanoveními na ochranu spotřebitele. Povinná je přesvědčena, že se oprávněný snaží vyhnout zkoumání platnosti jím koncipované úvěrové smlouvy a obchází tímto způsobem zákon o spotřebitelském úvěru. Smlouva současně obsahuje ujednání v rozporu s dobrými mravy a právními předpisy a je z těchto důvodů neplatná. Dále oprávněný řádně nezkoumal díky tomu úvěruschopnost povinné a také zjišťuje, zda má povinná nemovitosti, z jejichž prodeje by se případně oprávněný uspokojil. Jedná se tedy i o zneužití práva a nepoctivé jednání, které nemůže požívat právní ochrany. Vzhledem k tomu, že smlouva byla podepsána mezi oprávněným a povinnou jako spotřebitelem, jedná se o spotřebitelský úvěr v intencích zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru. V projednávané věci povinná jednala výlučně pro svoji osobní potřebu jako spotřebitel ve smyslu § 419 OZ, tedy nikoli jako podnikatel ve smyslu § 420 odst. 2 OZ, kdy předmětem smlouvy byl úvěr pro osobní potřeby, což nepatří do její obchodní ani jiné podnikatelské činnosti. Poukázala na usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2021, sp. zn. II. ÚS 1176/21 a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2020, sp. zn. 32 Cdo 1428/2018. Dále odkázala na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2020, sp. zn. 27 Co 169/2020, jehož závěry byly usnesením Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2021, sp. zn. II. ÚS 1176/21 označeny za „*naprosto přiléhavé na daný skutkový stav*“, tedy přiléhavé na obdobné „podnikatelské“ smlouvy. Oprávněný v průběhu kontraktačního procesu s povinnou postupoval ve vztahu k povinné v rozporu s ust. § 433 OZ, neboť zneužil svého hospodářského postavení podnikatele coby odborníka k vytvoření, resp. využití závislosti povinné za účelem dosažení nedůvodné nerovnováhy ve vzájemném postavení, když povinné vnutil k podpisu smlouvu, v níž postavil povinnou do pozice podnikatele. Je tak zcela zřejmé, že předmětná smlouva byla konstruována jako podnikatelská zcela účelově, kdy oprávněný zneužil své vědomosti o tísni, ve které se povinná v době jednání o úvěru nacházela, a kdy oprávněnému bylo známo, že finanční prostředky úvěrem získat potřebuje. Návrh na nařízení výkonu rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva na nemovitosti byl neoprávněný. Předmětný exekuční titul je totiž neplatný z důvodu neplatnosti úvěrové smlouvy zejména pro zjevné obcházení zákona a zneužívání postavení povinné, a rovněž pro zjevnou nespravedlnost smlouvy o úvěru, kdy tak neexistuje hmotněprávní základ nároku oprávněného na plnění ze strany povinné, a předmětný notářský zápis tak nemůže představovat zákonný a vykonatelný exekuční titul, pro který je možno výkon rozhodnutí zahájit a v zahájeném výkonu rozhodnutí pokračovat. Úvěrová smlouva tak obsahuje ujednání způsobující výraznou nerovnováhu v právech a povinnostech k újmě povinné jako spotřebitele a je tedy v rozporu s ust. § 1813 a 1814 OZ. S ohledem na tyto skutečnosti lze učinit závěr, že úvěrová smlouva naplňuje kritéria zjevné nespravedlnosti a nelze jí tak pro rozpor s dobrými mravy poskytnout právní ochranu (srov. nález Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2012, sp. zn. I. ÚS 199/11). Z výše uvedeného je zřejmé, že úvěrová smlouva by byla v rozporu s dobrými mravy i v případě, kdy by se jednalo o podnikatelský úvěr, a je tak jako celek absolutně neplatná a notářský zápis je nicotným právním jednáním. Manžel povinné dále uvedl, že o podpisu smlouvy povinnou vůbec nevěděl, povinná jej o jakémkoli jednání s oprávněným vůbec neinformovala, a povinnou tvrzený dluh tedy není součástí společného jmění manželů. Navrhli, aby krajský soud rozhodl tak, že návrh oprávněného na nařízení výkonu rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva na nemovitostech se zamítá.

3. Oprávněný ve svém vyjádření k odvolání povinné uvedl, že z povahy vykonávacího řízení ve fázi jeho nařízení vyplývá, že přípustné jsou jen ty odvolací důvody, které zákon pro tento případ výslovně upravuje. Odvolatelé v podaném odvolání neuplatnili jediný odvolací důvod, jehož

přípustnost je založena § 254 odst. 5 o. s. ř. Jestliže odvolání kvalifikované odvolací důvody, které jsou rozhodné pro nařízení výkonu rozhodnutí, neobsahuje, nelze odvolání projednat. Z těchto důvodů by tedy odvolací soud měl podané odvolání bez dalšího odmítnout. Odvolatelé dále nepodloženě označují důvody údajné neplatnosti smlouvy o úvěru ze dne 5. 10. 2023, když oprávněný se měl podle jejich názoru dopustit obcházení zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru (dále jen „zákon o spotřebitelském úvěru"), a to pravděpodobně zastřením skutečného účelu poskytovaného úvěru. S těmito tvrzeními ovšem oprávněný nesouhlasí. Odmítá, že by úvěr povinné neměl od samého počátku být poskytnut jako úvěr podnikatelský. Pokud povinná nyní tvrdí, že nežádala úvěr pro podnikatelské účely, zřejmě tedy lze uvažovat o nepoctivosti, avšak nikoli ze strany oprávněného, nýbrž ze strany povinné. Pokud povinná tvrdí, že poskytnuté finanční prostředky pro účely podnikání nevyužila, potom se z její strany jedná o porušení smlouvy o úvěru ze dne 5. 10. 2023. Odvolatelé totiž opomíjí, že na účel poskytnutého úvěru v případě smlouvy o úvěru ze dne 5. 10. 2023 nelze usuzovat čistě z označení povinné identifikačním číslem. Je totiž nezbytné zohlednit i samotný obsah této smlouvy. V čl. I. odst. 1). smlouvy o úvěru ze dne 5. 10. 2023 stojí, že *„úvěrovaný prohlašuje, že je podnikatelem a že tuto smlouvu uzavírá výlučně v rámci výkonu své podnikatelské činnosti, když veškeré poskytnuté finanční prostředky dle této smlouvy se úvěrovaný zavazuje použít pro své podnikání. Účelem této smlouvy je tedy poskytnutí úvěru sloužícího k financování podnikání úvěrovaného, který v tomto právním vztahu vystupuje jako podnikatel, jednající v rámci výkonu svého podnikání. Úvěrovaný se zavazuje k tomu, že veškeré poskytnuté finanční prostředky z úvěru sjednaného dle této smlouvy, využije plně a pouze za účelem svého podnikání.*" Oprávněný je s ohledem na toto výslovné prohlášení povinné přesvědčen, že je nesporné, že povinná poptávala podnikatelský úvěr, když citované prohlášení bylo z její strany (poté, co byla s okolnostmi poskytovaného úvěru a obsahem smlouvy dostatečně a s předstihem seznámena), podepsáno jejím vlastnoručním podpisem. Pokud manžel povinné tvrdí, že o podpisu smlouvy o úvěru ze dne 5. 10. 2023 nevěděl, pak v tomto bodě oprávněný opět vychází z prohlášení povinné, která v čl. IV. odst. 2). smlouvy o úvěru ze dne 5. 10. 2023 *„výslovně prohlašuje, že manžel úvěrovaného byl informován o sjednání předmětného úvěru, a že manžel úvěrovaného s uzavřením této úvěrové smlouvy dle výslovného prohlášení úvěrovaného souhlasí.*" Pokud povinná svého manžela o uzavírání smlouvy o úvěru ze dne 5. 10. 2023 neinformovala, nemůže oprávněný nést následky jejího nepoctivého jednání, když oprávněný byl v dobré víře, že povinná svého manžela informovala. Navrhl, aby odvolací soud odvolání odmítl.

4. Krajský soud s ohledem na obsah odvolání, v němž nejsou zpochybňovány žádné skutečnosti rozhodné pro nařízení výkonu rozhodnutí, shledal důvod pro odmítnutí odvolání, aniž bylo nutno nařizovat odvolací jednání (§ 254 odst. 8 věta před středníkem o. s. ř.).

5. Podle ustanovení § 251 o. s. ř., nesplní-li povinný dobrovolně co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

6. Podle ustanovení § 254 odst. 5 věta druhá o. s. ř. proti usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí lze namítat jen ty skutečnosti, jež jsou pro nařízení výkonu rozhodnutí rozhodné; k ostatním odvolací soud nepřihlédne a odvolání obsahující jen takové důvody odmítne.

7. Odvolatelé v odvolacím řízení nezpochybnili žádnou ze skutečností rozhodných pro nařízení výkonu rozhodnutí. V odvolání lze ve vykonávacím řízení namítat jen skutečnosti rozhodné pro nařízení výkonu rozhodnutí (§ 254 odst. 5 věta druhá o. s. ř.). Takovéto skutečnosti však odvolatelé ve svém odvolání nenamítali.

8. Pokud povinná zpochybňuje závazek obsažený v předmětném notářském zápisu, je třeba uvést, že exekučnímu soudu při nařízení výkonu rozhodnutí nepřísluší věcný přezkum platnosti či obsahu právního úkonu v notářském zápise uvedeném. Exekučním titulem totiž není hmotněprávní úkon, ale právě samotný notářský zápis. Zpochybnění existence vymáhané povinnosti povinnou není relevantní skutečností ve fázi nařízení výkonu rozhodnutí. Posuzovat otázku, zda oprávněný má na vymáhané plnění podle hmotného práva nárok, může soud jen v případném řízení o zastavení exekuce /viz § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. a např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 10. 10.

2000, sp. zn. 21 Cdo 267/2000/, které může být zahájeno na návrh povinné. V případě, že by exekuční soud shledal v takovémto řízení, že oprávněný nemá na vymáhané plnění podle hmotného práva nárok, byl by to důvod k zastavení výkonu rozhodnutí pro jeho nepřípustnost /§ 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř./.

9. Notářský zápis totiž není samostatným zavazovacím důvodem, a ani se jím nezakládá domněnka o existenci dluhu v době jeho sepsání, když dohoda oprávněného a povinné v něm obsažená nemá sama o sobě za následek vznik, změnu nebo zánik práv a povinností účastníků právního vztahu.

10. Námitky, které jsou povinnou v odvolání uplatňovány, jsou tudíž námitkami, které nejsou pro nařízení výkonu rozhodnutí rozhodné.

11. Vzhledem k tomu, že odvolání neobsahuje žádné skutečnosti rozhodné pro nařízení výkonu rozhodnutí, krajský soud odvolání dle ust. § 254 odst. 5 věta druhá o. s. ř. odmítl.

12. Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení vychází z ust. § 224 odst. 1 a § 270 odst. 2 o. s. ř., když oprávněný má nárok na náhradu všech účelně vynaložených nákladů výkonu rozhodnutí. Oprávněnému tak v souvislosti s vyjádřením k odvolání přísluší odměna za právní zastoupení dle vyhl. č. 177/1996 Sb., konkrétně dle § 7 bod 6. ve spojení s § 11 odst. 2 písm. e), ve výši 4 930 Kč za jeden poloviční úkon právní služby (sepsání vyjádření k odvolání) z puncta 386 338,60 Kč (jistina 384 597 Kč a smluvní pokuta 1 741,60 Kč) a dále právnímu zástupci přísluší náhrada výdajů dle § 13 odst. 1, 3 vyhl. č. 177/96 Sb. ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z odměny a náhrad, což z částky 5 230 Kč představuje 1 098,30 Kč. Celkem tak oprávněnému přísluší náhrada nákladů odvolacího řízení ve výši 6 328,30 Kč, které je povinná povinna zaplatit oprávněnému k rukám jeho právního zástupce (§ 149 odst. 1 o. s. ř.), do tří dnů od právní moci tohoto usnesení. Nařízení výkonu rozhodnutí se vztahuje i na tyto náklady odvolacího řízení (§ 270 odst. 1 poslední věta o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Ostrava 19. prosince 2024

JUDr. Ivana Kudrnová
předsedkyně senátu

pro nepřítomnost předsedkyně
senátu podle § 158 odst. 1 o. s. ř.
podepsal Mgr. Tomáš Hendrych v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje Anna Krupanská.